

Моя схованка

Микола Руденко

Я живу, як в колодязі:
Бачу лиш зорі,
Котрі кличуть мене,
Щоб не спав уночі.
Зодягаюсь хапливо.
Ще темно надворі.
Крадусь так,
Щоб не вгледіли наглядачі.

І в каптьорці пишу —
Там, де сушать онучі.
Ні, не можна,
Не можна заснути мені:
Десь попереду струси —
Вони неминучі.
А поки що півлюдства
Хропе уві сні.

Всім еством відчуваю:
Як море об скелю,
Сон людський мені в груди
Розгойдано б'є.
Хтось до серця прив'язує
Кожну оселю;
Кожен зойк
Закривавлює серце моє.

Ось дитина заплакала.
Стомлена мати
До колиски схиляється:
Люлі-люлі...
Ще лежать в сповиточку
Майбутні солдати,
А вже є для них зброя
На сонній землі.

Місяць висне,

Немовби наждачне точило.
Поза лісом засніженим
Сонце встає.
Дім мій — тут,
Бо мене
Давнє лихо навчило:
Страх у кожного свій.
І сумління своє.

Все живе
Вже поймається сном неживого.
Тхне могилою
Квола, розбещена хіть.
Щоб не бути учасником
Зла світового —
Я ховаюсь в концтаборі...
Люди, простіть!